

LA HANUL MAGDALENEI BOLLO

STOMFF ANDREI AUREL

LA HANUL MAGDALENEI BOLLO

La hanul Magdalenei Bollo
Se strâng poezii să se-mbete,
Cu vise până ieri secrete
Și vinul dulce-al lui Apollo.

În ochi le freamătă dorința
Iar cănile se sparg ciocnite
În cinstea unor noi iubite
Ce nu-și știu încă biruința.

Căci biruiți sunt toți poezii
De vinul roș și de iubire,
Și-și dau cu praf de nemurire
Ca să-i admire târgoveții.

În sala mare dau năvală
Trohei și iambi dezlănțuiți,
Nescriși și încă necitiți
În nici o cârciumă rivală.

“Iubita mea e preafrumoasă,
Izvor curat de curcubeie,
Statuie albă și femeie
Cu voce blândă, mângâioasă.”

Iar Magdalena Bollo, blonda
Și preafrumoasa lor hangită,
E socotită o zeiță
Ce lor le patronează fronda.

Și, uneori, stăpăna-i ceartă.
La gânduri însă nu dă glas.
Aici e singurul Parnas
Unde greșelile se iartă.

“Voi, prunci frumoși ai nebuniei
Numită dragoste carnală,
Dorind femeia ideală
Și muza sfântă-a poeziei,

Vă irosiți în nesfârșite

Beții cu vinul fermecat
Al vieții voastre de bărbat,
Uitând că nu aveți iubite

Decât pocalele cu vin,
Și mâzgăliți în van hârtia,
Topindu-vă în veșnicia
Ce vă e dată ca destin.

Să știți copii frumoși și beți,
Că nu scriind cuvinte goale,
Veți umple temple cu vestale
Din mintea voastră de poeți.

Iubirea e un zbor maiastru,
În constelații depărtate,
Cu dorul de eternitate,
Tot mai albastru, mai albastru...

Când veți pluti purtați de vise
Spre lumi cu lacuri argintii,
Atunci să scrieți poezii
Și-atunci de-abia vă sunt permise

Beții. Dar nu cu vin trezit
Ci cu aroma gurii dulci
Ce o visezi dacă te culci
Și o dorești neconținut.

Atunci să puneți în trohei
Tot ce aveți în voi mai sfânt
Și cu genunchiul la pământ,
Să va-nchinați unei femei."

Ce gânduri pline de-nțeleșuri!
Hangița noastră nu-i oricine!
Se vede, cred, destul de bine.
Și ea probabil scrie versuri.

La hanul Magdalenei Bollo...